

நற்றிணைப் பாடல்களில் யானை (புல அடிப்படையில்)

ரா. அஜித்குமார் ^{அ.}, க. அன்பழகன் ^{அ.}

^{அ.} தமிழாய்வுத்துறை, திருவள்ளூர் அரசு கலைக்கல்லூரி, இராசிபுரம்-637401, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Elephant (Field Based) in Natrinai Song

R. Ajithkumar ^{a,*}, K. Anbazhagan ^a

^a Department of Tamil, Thiruvalluvar Government Arts College, Rasipuram-637401, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
ajithkumarrgac@gmail.com

Received: 29-07-2022
Revised: 18-09-2022
Accepted: 02-10-2022
Published: 09-10-2022

ABSTRACT

Human life requires language. Without language there is no human life. Civilization and one-to-one communication occurs through language. Man expresses thought through language. Poets have expressed their eloquence and depth of language through song. Because of this, it is necessary to carry out studies on the words they say nowadays. A word in Tamil has not only one meaning but also many meanings. There are no words without meaning. In the Sangam literature, among the eighteen above mentioned texts, the Naritana is placed as the first deposit. This article deals with the etymological analysis of the word 'Elephant' in the narrative songs.

Keywords: Elephant, Sangam literature, language, Natrinai Song

முன்னுரை

மனித வாழ்க்கைக்கு மொழி தேவைப்படுகிறது. மொழி என்பது இல்லாமல் போனால் மனித வாழ்க்கை இல்லை. மொழி வாயிலாக நாகரீகத் தன்மையும், ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசும் தன்மையும் நிகழ்கிறது. மனிதன் மொழியின் வாயிலாகச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறான். புலவர்கள் தங்களின் சொல் வளத்தையும் மொழியின் ஆழத்தையும் பாடல் வழியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதன் காரணமாக அவர்கள் கூறும் சொற்களுக்குத் தற்காலத்தில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்வது தேவையானதாகும். தமிழ்மொழியில் ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் மட்டுமன்று பல பொருள்கள் உண்டு. பொருள் இல்லாத சொற்கள் இல்லை. அதனால்தான் தொல்காப்பியர், “எல்லாஞ் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” (தொல்.சொல்.157) என்கிறார் (Thirugnanasambantham, 2013). சங்க இலக்கியத்தில், பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களில் முதல் வைப்பாக நற்றிணை வைக்கப்பட்டுள்ளது. நற்றிணைப் பாடல்களில் யானை என்னும் புலச்சொல்லாய்வு குறித்து இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் மரபு

தமிழ்மொழியில் கிடைக்கப்பெற்ற முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். அவற்றில் உரியியல் என்னும் இயலுக்குப் பொருள் கூறும் மரபை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் உரியியலில்,

“உரிச்சொற்கிளவி விரிக்குங் காலை

இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப்

பெயரினும் வினையினும் மெய்த் தருமாறி

ஒருசொற் பலபொருட்குரிமை தோன்றிலும்

பலசொல் ஒருபொருட்குரிமை தோன்றிலும்
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தம்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் ஆயினும் பொருள் வேறுகிளத்தல்”

சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் மரபைக் கூறுகிறார் (Thirugnanasambantham, 2018). இவ்விலக்கண நூலைத் தொடர்ந்து பல இலக்கண நூல்கள் சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் மரபை எடுத்துரைத்துள்ளன. பின்வந்த காலங்களில் நிகண்டுகளாகவும் அகராதிகளாகவும் தனித்த ஒரு துறையாகவே வளர்ந்து நிற்கிறது. ஒற்றைத் தென்னை மரத்திற்கு வித்திட்டார் தொல்காப்பியர். தற்போது அது வளர்ந்து தோப்பாக மாறியுள்ளது.

நிகண்டு

தமிழ்மொழிக்குப் பல இலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவை எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற பாகுபாடுகளைக் கொண்டவை. பிறகு யாப்பு, அணி என விரிந்தன. அதில் ஆங்காங்குச் சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் முறை பின்பற்றப்பட்டன. பின்னாளில் இவை தனிநூலாக மாற்றமடைந்தது. “இலக்கணத்தின் இலக்கணக் கல்வியின் ஒரு பகுதியாக இருந்த சொற்பொருள் கூறும் மரபு தனியொரு பிரிவாக வளர்ந்தது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு முதல், நிகண்டுகள் படைக்கப்பட்டன.” என்கிறார் பெ.மாதையன் (Madhaiyan, 1997). நற்றிணை பாடப்பட்ட காலத்திலேயே நிகண்டு தோன்றியிருக்க வேண்டும். “கலைக்கோட்டுத் தண்டனார் என்னும் பெயருக்கு முன்னாள் ‘நிகண்டன்’ என்னும் அடைமொழியைக் கண்டு அவர் ஒரு நிகண்டு நூல் இயற்றியுள்ளார் என்பது வரை உறுதி” என்கிறார் (Sundara Sanmuganar, 1965). எனவே சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பாடப்பட்ட காலத்தில் நிகண்டு நூல்கள் இயற்றப்பட்டன என்பது உறுதியாகிறது.

புல அடிப்படைக் கூறுகள்

சங்க இலக்கியங்கள் அனைத்தும் வேறுவேறு காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டவை. பக்தி இலக்கியம் பல்லவர் காலத்தில் தோன்றியது. இதுபோன்று காலத்திற்கு ஏற்றவாறு தமிழ்மொழி இலக்கியம் அதன் பரிணாம வளர்ச்சியைக் கொண்டுள்ளது. இவையெல்லாம் தொகுக்கப்பட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட வகைபாட்டுக்குள் அடக்கினார்.

சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள், பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் என்னும் தொகுப்பு ஒரு புல அடிப்படையாகும். பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களில் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு சேர்ந்த தொகை வடிவமே மேற்கணக்கு நூலாகும். அவற்றில் அகம், புறம் என்னும் தொகுப்பைக் கொண்டதே புல அடிப்படையிலான நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். இதுவே மற்ற காலங்களில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஒத்துப் போகும்.

சொற்றொகுதி

மொழியின் வளம் என்பது அம்மொழியில் வழங்கும் சொற்களின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் அமைவதாகும். அவ்வகையில் அமைந்த திவாகர நிகண்டு பன்னிரண்டு தொகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. இப்பன்னிரண்டு தொகுப்பை மூன்று பொருட்புலத்தின்கீழ்க் கொண்டு வருகிறார் சரளா.ரங்கநாதன். அவை,

1. ஒருபொருள் பல்பெயர்த் தொகுதி
2. ஒருசொல் பல்பொருள் பெயர்த்தொகுதி
3. பல்பொருள் கூட்டத்து ஒரு பெயர்த்தொகுதி”

என வகைப்படுத்துகிறார் (Sarala Ranganathan, 2009).

பிங்கல நிகண்டு இருபது வகையான பாகுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது என பெ.மாதையன் கூறுகிறார் (Madhaiyan, 1997). இந்த இரண்டு நிகண்டுகளும் பொருட்டில் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டவை. இதனைத் தொடர்ந்து சிவசுப்பிரமணிக் கவிராயரால் இயம்பப்பட்ட நாமதீப நிகண்டு மேலே கூறப்பட்ட நிகண்டுகளிலிருந்து வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இதில் 800 வெண்பாவும், 12,000 சொற்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. நான்கு படலங்களாகப் பிரித்து, தொகுதி என்பதை வர்க்கமாகக் கொண்டு அவற்றைப் பதினாறு வர்க்கமாகப் பிரித்துக் காட்டியுள்ளார் எச்.சித்திரப்புத்திரன் (Sithiraputhiran, 2004). அவை,

"1. உயர்த்திணைப் படலம்

1. தெய்வ வர்க்கம்
2. மானிட வர்க்கம்

2. அஃறிணை உயிர்ப் பொருட்படலம்

1. நாற்காலுயிர்ப் பொருட் வர்க்கம்
2. பறவையுயிர்ப் பொருட் வர்க்கம்
3. ஊருயிர்ப் பொருள் வர்க்கம்
4. நீர்வாழ்வுயிர்ப் பொருள் வர்க்கம்
5. தாவரவுயிர்ப் பொருள் வர்க்கம்

3. அஃறிணையுயிரில் பொருட்படலம்

1. இயற்கைப் பொருள் வர்க்கம்
2. செயற்கைப் பொருள் வர்க்கம்
3. இட வர்க்கம்
4. கால வர்க்கம்
5. சினை வர்க்கம்

4. குணராமப் படலம்

1. ஊர்ப் பொருள்: மனக்குண வர்க்கம்
2. உயிர்ப்பொருள்: வாக்குக்குண வர்க்கம்
3. உயிர்ப்பொருள் வர்க்கம்: செயற்குண வர்க்கம்
4. உயிரில் பொருட்குண வர்க்கம்"⁶

இவை அனைத்தையும் காணும்போது நிகண்டுகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட புல வளர்ச்சியை நாம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

யானை - புலச்சொல்

நற்றிணைப் பாடல்களில் யானை என்னும் பெயர்ச் சொல்லைப் புல அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டது. அதில் குறிஞ்சி நிலப் பாடல்களில் யானை என்னும் சொல் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (Parimanam & Balasubramaniam, 2004). அதனைத் தொடர்ந்து பாலை நிலப் பாடல்களில் யானை என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் சங்க காலப் புலவர்கள். குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறைமை திரிந்து பாலையாதலால். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் யானை, பாலை

நிலத்திலும் வாழும் என்பதை இப்புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலப் பாடல்களில் குறைந்த அளவே யானை மற்றும் அதற்குத் தொடர்பான சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

மதுரை என்னும் சொல்லை அடைமொழியாகக் கொண்ட மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார். மதுரை மருதம் இளநாகனார் போன்ற சில புலவர்கள் மதுரையை ஒட்டிக் குறிஞ்சி நிலப் பகுதியான சேர நாடு என்பதால் யானையை இவர்கள் அதிகப்படியாகத் தம் பாடல்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் களிறு (ஆண் யானை) என்னும் சொல்லை மட்டுமே பயன்படுத்தியுள்ளார். யானையின் வேறு சொற்களைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஒளவையார் குறிஞ்சித் திணையில் ஒரு பாடலிலும், மருதத்திணையில் ஒரு பாடலிலும் யானை என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். கபிலர் யானை என்னும் சொல்லை ஒன்பது இடங்களிலும் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதனைத் தொடர்ந்து பல புலவர்கள் யானை, களிறு, பிடி, ஒருத்தல் என்னும் சொற்களின் மூலம் இவ்விலங்கைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளனர் (Swaminatha Iyer, 1986). புல அடிப்படையிலான யானைப்பெயர்த் தொகுதி கீழ்க்காணுமாறு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

யானை

- வெண்ணெல் அருந்திய பெரிநுதல் யானை (நற்.7-7)
- வெண்கோட்டு யானைப் போஓர் கிழவோன் (நற்.10-7)
- கடாஅம் கழீஇய கதன் அடங்கு யானை (நற்.18-8)
- பைம்கண் யானை மருஉ தாள் உதைத்த (நற்.41-1)
- கந்து பிணி யானை அயா உயிர்த்து அன்ன (நற்.62-2)
- புலியொடு பொருத புண்கூர் யானை (நற்.65-2)
- பரும யானை அயா உயிர்த்து ஆஅங்கு (நற்.89-8)
- கடுநடை யானை கன்றொடு வருந்த (நற்.105-4)
- துணையின் தீர்ந்த கருங்கண் யானை (நற்.108-2)
- ஏந்துகோட்டு யானை இசைவெம் கிள்ளி (நற்.141-9)
- மாரி யானையின் மருங்குல் தீண்டி (நற்.141-2)
- கெம்மறு கொண்ட வெண்கோட்டு யானை (நற்.151-3)
- நீர் நசைக்கு ஊக்கிய உயவல் யானை (நற்.171-1)
- நிரைத்த யானை முகத்து வரி கடுப்ப (நற்.176-5)
- பெரும் கை யானை பிடிஎதிர் ஓடும் (நற்.186-3)
- அண்ணல் யானைக்கு அன்றியும் கல்மிசை (நற்.194-5)
- பொருத யானை வெண்கோடு கடுப்ப (நற்.225-2)
- சிறுகண் யானை பெரும் கைஈர் இனம் (நற்.232-1)
- புரவு எதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல (நற்.237-8)
- யானை இனநிரை வெளவும் (நற்.240-9)
- கொன்ற யானை செம்கோடு கழாஅ (நற்.247-2)

பள்ளி யானையின் வெய்ய உயிரினை (நற்.253-2)
 வண்ணம் மிகுந்த அண்ணல் யானை (நற்.273-6)
 பொருத யானை புல் தாள் ஏய்ப்ப (நற்.279-6)
 பைம்கண் யானை வேந்து புறத்து குறுத்த (நற்.287-2)
 கொன்ற யானை கோடு கண்டு அன்ன (நற்.294-6)
 வினைவல் யானை புகர் முகத்து அணிந்த (நற்.296-2)
 உருகெழு யானை உடை கோடு அன்ன (நற்.299-1)
 ஓடித்து மிசைகொண்ட ஓங்கு மருப்பு யானை (நற்.318-3)
 கோடு முற்று யானை காடுடன் நிறைதர (நற்.324-4)
 பூவதல் யானையொடு புலிபொருது உண்ணும் (நற்.333-4)
 கல்லா யானை கடும்தேர் செழியன் (நற்.340-2)
 இரும்புலி தொலைத்த பெரும்கை யானை (நற்.376-1)
 முறம்செவி யானை தட கையின் தடைஇ (நற்.381-7)
 கடும் பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி (நற்.381-7)
 வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன் (நற்.390-9)
 கடும் பகட்டு யானை நெடும்தேர் குட்டுவன் (நற்.395-4)

களிறு (ஆண் யானை)

இனம்சால் வய களிறு பாந்தள் பட்டுஎன (நற்.14-8)
 தாழ்நீர் நனம் தலைபெரும் களிறு அடூஉம் (நற்.36-3)
 பெரும் களிறு உழுவை அட்டு எனஇரும்பிடி (நற்.47-1)
 இரும்சேறு ஆடிய நுதல கொல் களிறு (நற்.51-9)
 களிறு நின்று இறந்த நீர்அல் ஈரத்து (நற்.103-4)
 சுரும்பு இமிர் அடுக்கம் புலம்ப களிறு அட்டு (நற்.112-3)
 கை ஊன்றுபு இழிதரு களிறு எறிந்தன்றே (நற்.114-12)
 துஞ்சு களிறு எடுப்பும் தம்பெரும் கல்நாட்டே (நற்.125-12)
 பெரும் களிறு தொலைத்த முடதாள் ஓசை (நற்.137-7)
 பெரும் களிறு உழுவை தாக்கலின் இரும்பிடி (நற்.144-1)
 மிளைவலி சிதைய களிறு பல பரப்பி (நற்.150-2)
 மஞ்சு தவழ் இறும்பில் களிறு வலம்படுத்த (நற்.154-4)
 வறும்தலை பெரும் களிறு போல (நற்.182-9)
 வலிமிகு முன்பின் மழ களிறு பார்க்கும் (நற்.192-2)
 ஏந்துவெண் கோட்டு வய களிறு இழுக்கும் (நற்.205-4)
 பெரும் களிறு பிளிறும் சோலை அவர் (நற்.222-9)

வய களிறு பொருத வாள் வரி உழுவை (நற்.255-4)
 களிறு அகப்படுத்த பெரும் சின மாசுணம் (நற்.261-6)
 ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு மாறு பற்றிய (நற்.284-9)
 களிறு பொர கரைந்த கயவாய் குண்டுகரை (நற்.292-5)
 பிச்சைதும் பெரும் களிறு போலஎம் (நற்.300-11)
 களிறு உதைத்து ஆடிய கவிழ் கண்இடு நீறு (நற்.302-7)
 களிறு பெறு வல்சி பாணன் கையதை (நற்.310-9)
 களிறு தொலைத்து உரறும்கடி இடிமழை செத்து (நற்.344-10)
 ஒளிறு வேல் அழுவத்து களிறு பட பொருத (நற்.349-7)
 மழ களிறு உரிஞ்சிய பாரரை வேங்கை (நற்.362-7)
 புகர் முகம் சிதைய தாக்கி களிறு அட்டு (நற்.383-4)
 களிறு புறங்காப்ப கன்றொடு வதியும் (நற்.399-7)
 பெரும் களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்பு முதிர்வு (நற்.19-3)
 சிறை அரும் களிற்றின் பரதவர் ஓய்யும் (நற்.74-4)
 கொல் களிற்று ஒருத்தல் சுரன் இறந்தோரே (நற்.92-9)
 தேம் கமழ் சிலம்பின் களிற்றொடு பொரினே (நற்.104-3)
 களிற்று செவி அன்ன பாசடை தயங்க (நற்.310-2)
 களிற்று துப்பு அஞ்சாபுலி அதன் இதணத்து (நற்.351-7)
 களிற்று முகம் திறந்த கல்லா விழு தொடை (நற்.389-4)
 தேம் கமழ் சிலம்பின் களிற்றொடு பொரினே (நற்.104-2)
 சிறை அரும் களிற்றின் பரதவர் ஓய்யும் (நற்.74-4)

வேழம் (யானை)

புலி விளையாடிய புலவநாறு வேழத்தின் (நற்.39-5)
 கன்று உடை வேழம் நின்று காத்து அல்கும் (நற்.85-5)
 புகர் முக வேழம் புலம்ப தாக்கி (நற்.158-6)
 மட பிடி தழீஇய தடகை வேழம் (நற்.202-4)
 காண்தொறும் பொலியும் கதழ் பொய் வேழம் (நற்.217-2)
 சிறுபுறம் கடுக்கும் பெரும் கை வேழம் (நற்.228-6)
 உரவு சின வேழம் உறுபுலி பார்க்கும் (நற்.336-7)
 வாலா வேழம் வணர்குரல் கவர்தலின் (நற்.393-4)

பிடி (பெண் யானை)

துஞ்சா துயரத்து அஞ்சு பிடி பூசல் (நற்.14-9)

பூநுதல் இடும் பிடி புலம்ப தாக்கி (நற்.36-2)
 பெரும்களிறு உழுவை அட்டு என இரும்பிடி (நற்.47-1)
 புன்தலை மட பிடி கன்றோடு ஆர (நற்.92-7)
 பிடி பிளந்திட்ட நார் இல் வெண்கோட்டு (நற்.107-2)
 மையல் மட பிடி இணைய (நற்.114-11)
 துழமுதிர் மட பிடி நாள் மேயல் ஆரும் (நற்.116-5)
 கயம் தலை மட பிடி உயங்கு பசி களைஇயர் (நற்.137-6)
 துஞ்சு பிடி வருடும் அத்தம் (நற்.162-11)
 பெரும் கை யானை பிடி எதிர் ஓடும் (நற்.186-3)
 கன்று உடை மருங்கின் பிடி புணர்ந்து இயலும் (நற்.194-3)
 மட பிடி தழீஇய தடகை வேழம் (நற்.202-4)
 துஞ்சு பிடி மருங்கின் மஞ்சு பட காணாது (நற்.222-8)
 முய பிடி செவியின் அன்ன பாசடை (நற்.230-1)
 பசி பிடி உதைத்த ஓமை செம்வரை (நற்.279-7)
 நீடு இரும்கிலம்பின் பிடியொடு புணர்ந்த (நற்.317-1)
 புன்தலை மட பிடி புலம்பிய குரலே (நற்.318-9)
 இரும் பிடி தட கையின் தடைஇய பெரும்புனம் (நற்.344-3)
 கடும் துழ வயபிடி கன்று ஈன்று உயங்க (நற்.393-2)
 ஒளி திகழ விளக்கத்து ஈன்ற மடபிடி (நற்.399-6)

ஒருத்தல் (ஆண்யானை)

கொல் களிறு ஒருத்தல் சுரன் இறந்தோரே (நற்.92-9)
 இடுநீறு ஆடிய கடுநடை ஒருத்தல் (நற்.126-3)
 இயர் மருப்பு ஒருத்தல் புகர்முகம் பாயும் (நற்.148-10)
 பூபொறி ஒருத்தல் ஏந்து கைகடுப்ப (நற்.317-2)

மான் (யானை)

பொறி வரிநன் மான் புகர்முகம் கடுப்ப (நற்.248-2)

முடிவுரை

மேற்கண்ட நற்றிணைப் பாடல் அடிகளில் 'யானை' என்ற சொல் முப்பத்தி நான்கு இடங்களிலும், 'களிறு (ஆண்யானை)' என்ற சொல் முப்பத்தி நான்கு இடங்களிலும், 'வேழம்' என்ற சொல் எட்டு இடங்களிலும், 'பிடி (பெண்யானை)' என்ற சொல் இருபது இடங்களிலும், 'ஒருத்தல்' என்ற சொல் நான்கு இடங்களிலும், மான் (யானை) ஒரு இடத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனை 'ஒருசொல் பல்பொருள் பெயர்த்தொகுதி' என்ற புலத்திற்குள்ளும் 'நான்குகாலுயிர்ப் பொருட் வர்க்கம்' என்ற புலத்திற்குள்ளும் (தொகுதி) அடக்கலாம். மேலும் இதனைப் போல், மான், மயில், புலி, அரிமா,

கரடி, முயல், நாய், சுறா முதலிய அஃறிணைகளைத் தனித்தனியாகத் புலத்தினை உருவாக்கி தொகுக்கலாம்.

References

- Madhaiyan, P. (1997) Agarathiyeyal, Tamil University, Thanjavur, India
- Parimanam, A.M., Balasubramaniam, K.V., (2004) Natrinai, New Century Book House Pvt Ltd, Chennai, India
- Sarala Ranganathan, (2009) Tamil Agarathikalin Valarchi Pokum Amaipu Verupadum, Amathi Illam, Gingee Fort, India
- Sithiraputhiran, H. (2004) Sollum Porulum, Annam Veliyedu, Thanjavur, India
- Sundara Sanmuganar, (1965) Tamil Agarathikalai, Pudhuvai Paintamil Pathippagam, Puducherry, India
- Swaminatha Iyer, U.V. (1986) Natrinai Moolamum Uraiyum, U.Ve.Sa, Library, Chennai, India.
- Thirugnanasambantham, S. (2013) Tholkappiyam, Kathir Pathipagam, Thiruvaiyaru, India
- Thirugnanasambantham, S. (2018) Tholkappiyam, Kathir Pathipagam, Thiruvaiyaru, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License